

Scénář k reportáži

Oldřich Paulus

Zpracovali: Kateřina Paulusová, Štěpán Špatný,

ZŠ Dolní Bečva

Jelikož nám náš děda často vyprávěl, co zažil, rozhodli jsme se zapojit se do tohoto projektu Paměti národa, abychom dědovy zajímavé příběhy uchovali i pro další generace. Dědeček se jmenuje Oldřich Paulus a narodil se 21. 7. 1948 v Karlových Varech. Mezi jeho koníčky vždy patřilo a stále patří hlavně sbírání fotek, tvorba rodinného rodokmenu, ochrana přírody a potápění.

Právě s potápěním se pojí jeden z dědových nejzajímavějších příběhů, který nás zaujal. Týká se známého novináře Josefa Velka, který se záhadně utopil v Rudém moři v roce 1990, když byl vyslán na československou expedici do Egypta.

„Než odjžděli jsem byl za nimi, protože jsem vyštafíroval jako Vzhůru do hlubin a s Velkem jsem se loučil. Říkal jsem: „Josefe, prosím tě, kam jedeš? Nejezdi nikam. Tady máš dost vody.“ Josef odpověděl: No, však já tam budu dělat.“ My jsme se objali. On měl tak ostré fousy, že já to cítím ještě dneska, jak mě objal. Jan Kuň jim dal kladivo se srpem, ať tam ten komunistický režim někde utopí. Dobře, oni ho tam utopili. Potom za nimi přijeli japonští potápěči a donesli jim to kladivo i srp. „Ogaři, vy jste to tady zapomněli.“ Takže ti komanči se vrátili zpátky do republiky.“

Velkova manželka, jeho rodina a stejně tak náš děda pochybují o tom, že ho smetla vlna, tak jak bylo uváděno v novinách. Děda se domnívá, že o jeho smrti rozhodli jistí podnikatelé, kterým se nelíbila jeho novinářská činnost. Dopady komunistického režimu ho však ranily už v minulosti.

„Nešťastný jsem byl proto, že přišli Rusi a odešla mi má první láska.“

V roce 1968 byl děda na vojně. Měl na jednom oku tupozrakost, což znamenalo, že mohl zůstat doma. To by ale vedlo ke ztrátě řidičského průkazu, který potřeboval pro vykonávání svého řemesla.

„Já jsem spal. Měl jsem službu u letovodů – zakreslovali jsme na planžet, kde je letadlo. Okamžitě nás vzbudili, abychom šli k přístrojům, které jsme zapnuli. Od východu letělo nějaké letadlo a celá obrazovka se začernila, abychom neviděli žádná letadla. Nad letištěm letěli velcí čmeláci – letadla jeden za druhým, směrem na Prahu. Převáželi v nich tanky, se kterými přistávali na Ruzyni. Poté začalo obsazování Václavského náměstí.“

Dědeček dále vzpomíná, že jako vojáci ihned vyfasovali ostré náboje. Velitelé jeho útvaru je upozornili na to, aby poslouchali jejich rozkazy a aby ruské vojáky rozpoznávali po hlase – řeči.

Aby se jejich základna, kterou bylo čáslavské letiště, vyhnula přistání ruských letadel, rozprostřeli po letišti cisterny s benzínem, aby zamezili jejich přistání. Stejně tak psali na střechy letištních budov různá hesla.

Čemu se už ale neubránili byli pěší ruští vojáci, kteří obsadili horní část letiště, na kterém si postavili bojové stany. Děda vzpomíná, že všichni vojáci byli vzteklí a naštvaní, a tak ruským vojákům zamezili i přístup k vodě.

V závěru nás zajímalo, co by nám, mladým, děda rád vzkázal.

„Někteří se málo zapojují do běžného života a nejvíc je baví počítač nebo mobil. To je ale veliká ztráta, protože sedí vedle sebe a dopisují si. Tím, že nemluví, ztrácejí hovor a soustředí se jen na to, co napíší.“

Vážíme si toho, že nám děda ukázal svůj pohled na život.